

Släpstick brengt een liefdevolle ode aan de jaren twintig

Voorstelling *The Roaring Twenties* is minder goed dan zijn voorganger, maar Släpstick (voorheen Wereldbänd) laat andermaal zien dat muziek, nostalgie en humor een winnende combinatie vormen.

Jazzy titelnummer *The Roaring Twenties* blijft nog dagen na de voorstelling door je hoofd spoken. BEELD IPO REINHOLD
Mike Peek 5 april 2022, 11:53

Het absolute hoogtepunt van *The Roaring Twenties* is een lange spiegelscène, waarin Rogier Bosman en Willem van Baarsen elkaars bewegingen minutieus kopiëren. Het is alsof je daadwerkelijk naar slapstick uit de jaren twintig kijkt, vlak voor die stomme geluidsfilm dit soort komedie langzaam naar de geschiedenisboeken verwees.

Je gedachten dwalen direct af naar de vele weken die het gekost moeten hebben om dit huzarenstukje, en dan vooral de komische momenten waarop de synchroniciteit een halve tel wordt losgelaten, volledig te perfectioneren.

De lat lag hoog. Met hun vorige, veelgeprezen voorstelling braken de mannen van Släpstick immers definitief door in binnen- en buitenland. Ze waren altijd al geweldige muzikanten, maar vonden eindelijk de juiste vorm voor hun komische strapatsen: een warm spektakel waarin veel ruimte is voor nostalgie.

Revolutionaire zeep

Het liefdevol gemaakte *The Roaring Twenties* bouwt voort op dat succes. In het tot de puntjes verzorgde decor zien we onder meer een sterke sketch waarin een Franse ober steeds de verkeerde voorwerpen doorgeeft aan een dichtende klant. Ook een terugkerende commercial voor revolutionaire zeep is erg geestig.

Andere scènes, zoals een ouderwets sportevenement waarvoor twee mensen uit de zaal worden gehaald, duren echt te lang. Sowieso kan dit programma qua ritme niet tippen aan zijn vrijwel volmaakte voorganger. Af en toe piept en kraakt het behoorlijk.

Muzikaal zit het gelukkig wél geramd. De vijf leden bespelen een duizelingwekkende hoeveelheid instrumenten en lijken elkaars rol in ieder stuk moeiteloos over te kunnen nemen. Dat resulteert in een zeer gedenkwaardige versie van George Gershwins *Rhapsody in blue*. Bovendien heeft Släpstick de kracht van een goede oorwurm ontdekt. Het jazzy titelnummer *The Roaring Twenties* blijft nog dagen door je hoofd spoken.